

ближилъ са камъ баща си да му цѣлу-
нѣ ржката ; но дѣдо Либенъ му повѣлѣлъ да
почѣка, и рѣкалъ му : „Почѣкай, синко,
тѣй са хората не кланятъ — тѣй са кла-
нятъ само турците презъ байрамътъ ; азъ
искамъ да ми са поклонишъ така, както
са кланя сиромасхътъ предъ селскитъ
чорбаджия. Удари си челото по ода-
рътъ.

Павлинъ са поклонилъ наново три пѣ-
ти, трѣсналъ челото си о одарътъ, цѣлу-
налъ ржката на баща си, па скръстилъ
ръцете си и гледалъ му право въ о-
чите.

— Що си опулилъ очи, като закланъ
овѣнъ ? казалъ дѣдо Либенъ и позасмѣлъ
са. — Иди по-скоро та цѣлуни ржката на
майка си, и послѣ дойди при мене да ти
кажа коя ще бѣде твоята невѣста. И дѣ-
до Либенъ запѣлъ съ носътъ си една пре-
дипотопна турска пѣсенъ. Павлинъ оти-